

ПРИВѢТЬ НА ПРОЛѢТЬТА!

Бѣше въ началото на мартъ. Пѣтувахъ отъ единъ градъ до другъ. Пѣтьтъ ми минаваше край голѣма и широка рѣка. Тукъ-тамъ ледътъ бѣ освободилъ рѣката отъ здравитѣ окови, въ които я бѣ сковаль прѣзъ зимата, и на буци и грамади се гонѣше по широкото и буйно течение. По височинкитѣ и рѣтинитѣ снѣгътъ се бѣ стопилъ. Тукъ тамъ само се бѣлѣше нѣкоя ивица снѣгъ, затрупанъ край нивитѣ отъ силнитѣ зимни вѣтрове. Тихъ, но хладенъ, вѣтрецъ подухваше.

Небето чисто, безъ облаче, синьо като тихо море, се сѣкашъ усмихваше отгорѣ. И всичко ти е драго и весело!...

Слѣзохъ отъ колата и трѣгнахъ самъ край рѣката. Тихо. Само лекото шуртене на рѣката и трѣсъкътъ на леда, тихитѣ стѣпки на краката ми, друго нищо не се чу. Такава тишина и въ черква не бѣхъ виждалъ. А въ душата ми растѣше една велика и неопикуема радость. Тя ме увеличише и прѣвъзнасяше, и най-послѣ азъ се спрѣхъ, зачудено огледахъ околността, сѣкашъ искахъ да отгатна причината на моята вжтрѣшна радость...

Надъ менъ закъркаха жерави. Азъ вдигнахъ глава и съ гласъ високъ се провикнахъ:

— Пролѣтъ! Здравей пролѣтъ! Здравейте птички чародѣйни!... Пролѣтъ!... Носителка на радости и животъ!...

И. С. Тургеневъ.

